

IBDIS

We know

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Hardt, Helen

Blush / Helen Hardt ; trad. din lb. engleză de Dorina Tătăran. -
București : Lovestory, 2024

ISBN 978-606-8998-84-8

I. Tătăran, Dorina (trad.)

821.111

Editor: Denisa Nicoară

DTP: Ciprian Butnaru

Redactor: Anca Cristina Ilie

Corector: corectura.ro

Blush

Copyright © 2023 by Helen Hardt

All rights reserved.

Translation copyright © Lovestory, 2024

This edition is published by arrangement with

Entangled Publishing, LLC c/o Alliance Rights Agency

Cover design by Elizabeth Turner Stokes

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin apartin
Lovestory, un imprint al editurii Librex Publishing.

LOVESTORY este imprint al editurii **LIBREX PUBLISHING**

HELEN HARDT

BLUSH

*Traducere din limba engleză
de Dorina Tătăran*

2024

Amanda

Vocea surorii mele, Frankie – prescurtarea de la Francesca –, are două niveluri: înalt și jos. Când sună, fie are vești incredibil de bune, fie incredibil de proaste. Așa că, atunci când numele și numărul ei apar pe telefonul meu mobil, mi se strânge stomacul și mă gândesc la ce e mai rău. Dacă până la urmă sunt vești bune, e o ușurare. Iar dacă sunt vești proaste, cel puțin sunt oarecum pregătită.

Oftez. Mă doare capul, după ce m-am uitat la ecranul calculatorului timp de zece ore – o zi obișnuită de lucru pentru mine, dar acum, că joc mental „ghici, ce fel de apel va fi?“, simt durerea mai intens. Relaxează-te! Nu are cum să fie mai rău decât atunci când a sunat să spună că mama a fost dusă de urgență la spital.

Nu-i așa?

Mă uit la numele ei, care pulsează pe ecranul telefonului în ritm cu durerea mea de cap, și răspund.

— Hei, Frank! zic în telefon, încercând să-mi păstrez vocea relaxată.

— Mandy, n-o să ghicești niciodată ce s-a întâmplat! chițăie ea.

Vești bune, așadar. *Slavă Domnului!* Mă las pe spate în scaun, simțind cum mă cuprinde o ușurare plăcută.

— Ai dreptate, n-am să ghicesc niciodată – zic și mă frec la tâmplă. Așa că spune-mi. Care-i treaba?

— Penn m-a cerut în căsătorie aseară! Ne căsătorim!

Și uite așa, ușurarea mea se transformă din nou în anxietate.

Pendleton Berry este jumătatea lui Frankie, cu care ba e împreună, ba nu mai e. Tot el este un puști răsfățat, care vinde software, dar, de fapt, care trăiește dintr-un fond fiduciar de la bunicul lui. El și Frankie sunt împreună de mai bine de cinci ani... dar cu toate despărțirile, probabil că au fost împreună doar cam jumătate din această perioadă.

Ar trebui să iau asta în serios? Poate, pentru că este prima dată când bărbatul chiar *a cerut-o* în căsătorie.

Frankie e mai tânără decât mine cu doi ani. Chiar și așa, ea primește totul prima. Serios. A început chiar să aibă menstruație înaintea mea. Ea avea 12 ani, iar eu, 14. Sigur, mie mi-a venit o lună mai târziu, dar a trebuit să se dea ea mare. Eu am fost un copil ciudat, introvertit și cu puține înclinații sportive. Frankie a învățat chiar și să meargă pe bicicletă înaintea mea.

O iubesc pe sora mea, dar acum, că am aproape 30 de ani? Chestia asta începe să mă calce pe nervi.

Ea se va căsători, iar eu n-am niciun pretendent.

Și dacă sunt sinceră cu mine însămi? Nu *vreau* niciun pretendent, pentru că sunt îndrăgostită iremediabil de singurul bărbat pe care nu-l voi avea niciodată. Dar acum nu e momentul să mă concentrez pe această problemă. Sora

mea tocmai a aruncat o bombă și probabil că așteaptă să îi împărtășesc entuziasmul.

— N-ai de gând să spui nimic? mă întreabă Frankie.

Pun în vocea mea cât de mult entuziasm pot:

— E super, Frank. Pe bune!

Pufnește.

— Vezi să nu-ți crească tensiunea sau așa ceva, Mandy.

— Îmi pare rău. Mă bucur pentru tine. Serios!

Par sinceră?

O parte din mine *este* cu adevărat sinceră. Nu-i doresc nimic rău lui Frankie. Îmi ador sora și vreau să fie fericită. Doar că nu sunt sigură că Penn Berry este omul care poate face asta.

— Sunt încântată! Suntem atât de fericiți! se bucură ea.

— E minunat, Frank.

— Tocmai ai spus asta, Mandy.

— Am spus-o? Vezi? Chiar vorbesc serios.

Și chiar așa e. După cum am spus, o parte din mine este cu adevărat sinceră. O parte din mine este invidioasă ca naiba. Apoi, a treia parte din mine – partea care ar lupta până la moarte cu oricine i-ar face rău surorii mele – e îngrijorată. Ea și Penn nu au avut cea mai stabilă relație.

— Uneori nu credeam că se va întâmpla vreodată, continuă Frankie. Lucrurile au fost întotdeauna atât de schimbătoare între mine și Penn. Dar în ultimele șase luni totul a fost super.

— Asta e minunat!

— O să-mi fii domnișoară de onoare, bineînțeles, continuă ea. Și acum, trebuie să le sun pe Isabella și Gigi.

Isabella și Gigi – cele mai bune prietene ale lui Frankie.

Fiind introvertită, nu-mi fac ușor prieteni. Niciodată nu mi-am făcut. Și, din moment ce slujba mea de asistentă virtuală mă ține în spatele calculatorului toată ziua, nu am șansa să remediez situația. Sunt fericită singură, ca să fiu sinceră. Viața este mai sigură așa, iar eu întotdeauna am ales calea sigură. Nu am nevoie de prieteni.

Mă rog, cu excepția unuia.

Jackson Paris a fost cel mai bun prieten al meu, de când eram amândoi bebeluși.

Încă este cel mai bun prieten al meu – din punctul lui de vedere, oricum. Cât din al meu? El este cel mai apropiat prieten al meu din lume. Dar, din nefericire, este și tipul de care am fost îndrăgostită iremediabil în cea mai mare parte a vieții.

Pentru el, eu sunt la fel de interesantă din punct de vedere sexual ca un sac de cartofi. Cel puțin, așa am avut impresia de-a lungul anilor, pentru că niciodată nu m-a privit cu un gram de interes sau incitare.

Din păcate, eu am început să-l văd *pe el* ca pe ceva mai mult decât un prieten, când eram în liceu. El era ocupat să se transforme într-un sportiv superb și căpitan al echipei de fotbal, care, desigur, ieșea doar cu majorete. Îl tachinam mereu că era un clișeu ambulat, dar el îmi făcea cu ochiul și spunea că nu așa ar numi ceea ce a făcut seara trecută cu *cum-o-chema*.

A continuat la fel și în facultate, unde a jucat din nou fotbal, s-a specializat în afaceri și a obținut un stagiu de practică la Black Inc., sub îndrumarea miliardarului în persoană Braden Black.

Acum urcă pe scara corporatistă cu viteza fulgerului, lucrând în marketing cu fratele lui Braden, Ben Black.

Și continuă să aibă relații mereu. Mă rog, cu oricine în afară de mine.

Oftez.

De ce și-ar dori el o brunetă cu ochelari, care nu se machiază și cu ochi banali, de un albastru-spălăcit? În plus, el n-a ieșit niciodată cu o femeie mai mult de trei luni. *Eu nu sunt genul care își ia angajamente*, spune el mereu. Poate că e un lucru bun că n-a văzut niciodată în mine altceva decât o prietenă. Oare chiar îl doresc suficient de mult încât să risc să pierd cel mai bun prieten de-o viață, pentru doar câteva luni de pasiune?

Uneori, în nopți deosebit de singuratice, răspunsul este un „da” hotărât.

Frankie continuă să pălăvrăgească. Petrecerea de logodnă, prânzul domnișoarelor de onoare, petrecerea burlăcițelor și, desigur, nunta în sine.

— N-o să fie o logodnă lungă, Mandy. Amândoi simțim că am pierdut foarte mult timp cu toate certurile și despărțirile noastre prostești. Vrem să ne căsătorim imediat. În trei luni sau mai puțin.

Nu mă pot abține să nu tresar.

— Trei luni?

— Da, dar putem s-o facem. Ceremonia va fi acasă la părinții lui Penn. Știi cât de mare este. Ca un conac. Și nu trebuie să-ți faci griji pentru nimic. Ești domnișoară de onoare, dar Isabella și Gigi se vor ocupa de toate detaliile, de petrecerea mea și de tot. Le plac chestiile astea.

Bun. Nu mă deranjează. Isabella și Gigi sunt animale sociale. Eu nu sunt. Aș putea probabil să organizez o petrecere – cât de greu poate fi să servești tort și punch și să te uiți cum Frankie deschide cadourile? –, dar o petrecere a burlăcițelor? Un prânz al domnișoarelor de onoare? Astea nu fac parte deloc din repertoriul meu.

— Super!

— Nu-i așa? Gigi are multe contacte sociale. Totul va fi de top.

De top. Super.

— Dar vreau să vii cu mine, Isabella și Gigi la proba rochiei, săptămâna viitoare.

— Sigur.

— Vreau ca voi toate să vă implicați în alegerea rochiilor pe care o să le purtați.

— Minunat! E super, Frankie!

Uneori mă simt de parcă aș fi blocată pe funcția repeat. Apoi, telefonul îmi sună de la un alt apel.

Inima îmi bate nebunește, când văd numele lui Jackson.

— Frank? Am un alt apel. E... de la serviciu.

— Ah, sigur, înțeleg. O să te țin la curent, bine, Mandy?

— Da. Te rog!

— Absolut.

— Mă bucur foarte mult pentru tine, Frank. Sincer!

Fac tot ce pot să par sinceră. Chiar *vreau* ca sora mea să fie fericită.

— Știu. Te iubesc!

Închei rapid acest apel și răspund la celălalt.

— Bună, Jack!

— Bună, micuța mea Mandy Cake.

Mandy Cake. Așa îmi spune încă de când amândoi învățam să vorbim. Clătitele erau micul-dejun preferat al lui Jackson, când era copil. Mama lui le făcea în formă de urs, iar ursul lui preferat era un panda. Le numea clătite pandy, așa că eu am devenit Mandy Cake.

Și *încă* sunt Mandy Cake, iar asta reflectă adevărul despre relația noastră. El n-o să mă vadă niciodată altfel decât ca pe un bebeluș în scutece, care mânca clătite pandy împreună cu el.

— M-am gândit să vin și să te scot la cină – continuă Jackson.

— Asta e un cod pentru *nu am întâlnire în seara asta*.

Nu mă înțelegeți greșit. Știu că Jack mă iubește la fel de mult cât îl iubesc eu pe el. Doar cu totul altfel. În genul *suntem prieteni dintotdeauna*. Și în cele mai multe zile mă conving că e suficient.

— Sigur, ar fi frumos.

— Îmbracă-te elegant. E un nou local de sushi pe care vreau să-l încerc, în centru.

Eu și Jack iubim sushi. E plăcerea noastră vinovată, ori de câte ori suntem împreună.

— Sigur.

— Grozav! Vin să te iau într-o oră?

— O să fiu gata.

În timp ce legătura se întrerupe, nu pot să nu simt până în oase ecoul final.

Sora mea se căsătorește... iar eu o să rămân singură pentru totdeauna. Trăind doar pentru acele seri, din când în

când, în care Jack nu se întâlnește cu feblețea lui din acea perioadă și vrea să încerce un restaurant nou cu cea mai bună prietenă a lui.

Și, uite așa, îmi dau seama că pot fie să-mi plâng de milă...

Fie să fac ceva în privința asta.

Impulsiv, deschid magazinul de aplicații de pe telefon. Trebuie să-mi înghit frica și să mă expun – și să ies naibii din gaura asta de sentimente neîmpărtășite în care lăncezesc încă din *liceu*, pentru numele lui Dumnezeu! Există doar o mie de aplicații de dating din care să alegi.

Îmi tremură mâinile în timp ce scriu „lustr”¹ în bara de căutare și deschid aplicația.

Îmi creez rapid un profil și îmi dau seama că nu știu ce să fac după aceea. Nimic despre mine nu este nici pe departe interesant. Să pun o fotografie? Doamne ferește!

Jackson. O să-l rog pe Jackson să mă ajute. El întotdeauna găsește pe cineva nou cu care să se cupleze, așa că o să știu exact cum să mă ajute să-mi configurez profilul, ca să am cât mai mult succes.

Zâmbesc. Se va rezolva, până la urmă.

— Lustr? scutură Jackson din cap, în timp ce înfulecă cu bețișoarele o bucată de sushi cu ton picant. Pe bune, Mandy Cake?

¹ În engleză, „lustr” - „dorință sexuală puternică”, R - un film clasificat R, un film care nu este potrivit pentru a fi văzut de copii, din cauza violenței, a limbajului ofensator sau a activității sexuale, n.t.

Am avut de multe ori discuția despre „Mandy Cake”. Eu l-am rugat să nu-mi mai spună așa, iar el a zis:

— Serios? Tu mereu o să fii Mandy Cake pentru mine.

O luăm de la capăt.

Asta e problema. Întotdeauna voi fi Mandy Cake, deși el a încetat să mai fie *Jackie Lantern* pentru mine, când am ajuns la pubertate.

Trebuie să mă străduiesc să *nu* mă holbez la Jackson. E superb – maxilarul parcă sculptat, barba maro-nisipiu și părul blond-închis, care îi cade peste frunte într-un fel pe care îl urăște, dar care îl face să fie și mai atrăgător. Iar ochii aceia cu gene lungi sunt uneori de un verde smarald, iar alteleori, de un maro deschis, de nuanța coniacului.

El le zice căprui-verzui.

Eu le zic superbi.

Aș putea să privesc în ei la nesfârșit și nu m-aș plictisi niciodată de frumusețea lor.

Îmi dreg vocea.

— Da, pe bune. Frankie tocmai s-a logodit. Nu întinresc, Jack. Sunt asistentă virtuală. Stau toată ziua în spatele calculatorului. Unde să cunosc pe cineva?

— Oriunde. Aici? aruncă Jackson o privire prin salonul de la Sushi Palace și apoi face semn cu capul spre o masă la care stau trei tipi. Ce zici de unul dintre tipii ăia?

Urmăresc privirea lui Jack și dau ochii peste cap.

— În primul rând, toți au părul cărunt. Sunt prea bătrâni pentru mine.

— Și eu am câteva fire de păr cărunt.

— Nu suficiente ca să conteze. Tipii ăia au aproape 50 de ani, pot să pun pariu.

Jackson ia o înghițitură de sake.

— N-ai de unde să știi asta. Se îmbracă bine, arată interesant.

— Cum îți dai seama că sunt interesați după felul cum se îmbracă?

Îmi oferă zâmbetul lui uluitor, cel care îmi face inima să crească.

— Se îmbracă așa cum mă îmbrac și eu. Iar eu cred despre mine că sunt o persoană foarte interesantă.

Zâmbetul uluitor, din nou.

Doamne, aș putea să nu-l mai doresc atât pe bărbatul ăsta?

— Sunt o persoană introvertită, Jack. În plus, ce fel de femeie se duce la o masă cu trei bărbați și începe să flirteze?

Ridică sprâncenele:

— Genul de femeie care caută un partener?

— Eu nu sunt genul ăla de femeie. Mă cunoști din totdeauna. Știi cât de timidă sunt.

Nu răspunde. În schimb, se concentrează să scoată boabele dintr-o păstaie de edamame.

Nu contează. Dacă nu-l pot avea pe bărbatul pe care mi-l doresc, pot găsi unul exact ca el pe Lustr. Nu? Acolo se găsesc o mulțime virtuală de bărbați eligibili, iar unul ar putea să o caute pe Amanda Rose Thomas.

2

Jackson

Mandy Cake pe Lustr? Nu pot să cred! Și apoi, dacă mă gândesc la asta, nu pot să *nu* cred.

Mandy Cake e prea drăguță și inocentă ca să se bage în sălbăticia aia. Urăsc ideea. Și o urăsc și mai mult când...

— Deci, mă ajuți?

Aproape că scuip sake-ul pe care tocmai l-am băut. Înghit repede.

— Să te *ajut*?

— Da. Ajută-mă cu profilul meu pe Lustr.

Cred că glumește.

— Cu ce pot să te ajut *eu*?

— Păi... mă gândesc că... mă cunoști la fel de bine cum mă cunosc și *eu*. Mai bine, în unele privințe.

— Nu sunt sigur că momentul în care ai avut un accident în cutia de nisip de la mine de-acasă ar trebui trecut la profilul tău Lustr.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jack. Poți fi serios un minut?

Sunt serios. Doar că ea nu-și dă seama de asta. Lustr nu este un loc pentru Amanda Thomas. E o piață de carne, la dracu!